

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovaným: **1) Ústavní soud**, se sídlem Joštova 8, Brno, **2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o námitce podjatosti vznesené žalobcem ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 114/2013,

t a k t o :

Soudci senátu 30 A Krajského soudu v Brně Mgr. Milan Procházka, JUDr. Petr Polách, JUDr. Viktor Kučera a JUDr. Jana Kubenová **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování v řízení vedeného i Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 114/2013.

O d ů v o d n ě n í :

[1]. Žalobce se domáhal žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 5. 11. 2013 ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správních orgánů a to Ústavního soudu a Ministerstva spravedlnosti.

[2]. Prostřednictvím uvedené žaloby vznesl námitku podjatosti, v níž uvedl, že „*namítá strannost všech soudců senátu 30 KS v Brně.*“ Podjatost těchto soudců dle žalobce spočívá v tom, že u Krajského soudu v Brně dochází po léta k machinacím s nápadem, neboť všechny správní žaloby jsou předávány senátu 30 A; ani jedna nebyla přidělena jinému senátu. Dalším důvodem k podání námítky podjatosti je dle žalobce skutečnost, že tříčlenný senát 30 A má čtyři soudce. U všech řízení předcházejících věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 114/2013 činil úkony stále senát 30 A.

[3]. Na základě uplatněné námítky podjatosti předložil senát 30 A Krajského soudu v Brně věc v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) k vyřízení námítky podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu.

[4]. Soudci senátu 30 A Krajského soudu v Brně, jemuž byla věc v souladu s rozvrhem práce přidělena Mgr. Milan Procházka, JUDr. Petr Polách, JUDr. Viktor Kučera a JUDr. Jana Kubenová k věci uvedli, že k věci ani k účastníkům řízení nemají žádný poměr.

[5]. Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou *soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

[6]. Důvodem pro případné vyloučení soudce je tedy a) poměr soudce k věci, účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, nebo b) skutečnost, že se rozhodující soudce účastnil řízení v téže věci

před správním orgánem nebo v předchozím soudním řízení. K důvodu a) lze konstatovat, že vyloučení soudce je nutné pro takovou povahu subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik zřejmá a konkrétně označitelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti. Neustrannost či naopak podjatost soudce je především subjektivní psychickou kategorií vyjadřující vnitřní psychický stav soudce k projednávané věci (či účastníkům řízení a jejich zástupcům). K posouzení výše uplatněné námitky podjatosti Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010 – 68. Je nutno zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti vyvolávající oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Přitom není třeba, aby vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci bylo založeno na skutečně prokázané podjatosti, postačující při posuzování podjatosti soudce je, lze-li mít o jeho nepodjatosti pochybnosti (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, všechny zde uvedené nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>). Jinými slovy otázka podjatosti nemusí (a obvykle ani nemůže být) ve všech případech postavena najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, je-li evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01).

[7]. K vyloučení z důvodů, které jsou podřazeny pod bod b), může dojít pouze za situace, že se soudce rozhodující ve věci, v níž byla vznesena námitka podjatosti, podílel na rozhodování v řízení před správním orgánem nebo v předchozím soudním řízení (řízení před soudem nižšího stupně). Přitom je nutno zdůraznit, že za takto míněné „řízení před správním orgánem“, jakož i za „předchozí soudní řízení“, nelze považovat řízení v jiné věci, byť by se týkala týchž účastníků (obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publikované pod č. 53/2004 Sb. NSS).

[8]. V každém případě je nutno při úvahách o vyloučení soudců z důvodů uvedených v ustanovení § 8 s. ř. s. postupovat velmi obezřetně, neboť jde o výjimku z ústavní zásady, podle které nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Odnětí věci příslušnému soudci a její přikázání soudci jinému je vždy nutno chápat jako postup výjimečný, k němuž Nejvyšší správní soud přistoupí pouze ze skutečně závažných důvodů, jak již dříve vyslovil zdejší soud např. v usnesení ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16. Z dikce zákona dále vyplývá, že důvodem pro vyloučení však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[9]. Podjatost soudců senátu 30 A Krajského soudu v Brně by v projednávané věci měla dle žalobce spočívat v tom, že u Krajského soudu v Brně dochází k machinacím s nápadem, a proto jsou všechny správní žaloby žalobce projednávány u téhož senátu 30 A, který rozhodoval i ve věcech předcházejících věci, v níž byla vznesena projednávaná námitka podjatosti. Další důvod žalobce spatřuje ve skutečnosti, že tříčlenný senát 30 A má čtyři soudce.

[10]. Nejvyšší správní soud se při rozhodování o takto formulované námitce podjatosti nejprve zabýval tím, zda může ve vztahu k členům senátu 30 A Krajského soudu v Brně založit důvod pro jejich případné vyloučení pro jejich poměr k věci či účastníkům řízení (žalobci). Všichni soudci namítaného senátu ve svých vyjádřeních uvedli, že k věci ani k účastníkům řízení nemajíc ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. žádný poměr. Tato tvrzení žalobce svou námitkou podjatosti nikterak nezpochybnil, ani neuvedl, v čem by měla podjatost soudců z důvodu jejich poměru k věci spočívat. Nejvyšší správní soud tedy neshledal podjatost uvedených soudců z tohoto důvodu.

pokračování

[11]. K důvodům uvedeným žalobcem v námitce podjatosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle ustanovení odst. 1 obecné části rozvrhu práce správního úseku Krajského soudu v Brně ve znění platném pro projednávanou věc *věci, v nichž je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, přiděluje vedoucí kanceláře témuž senátu. Napadne-li znovu žaloba ve věci, v níž bylo dříve krajským soudem vydáno zrušující rozhodnutí, přidělí vedoucí kanceláře takovou žalobu do toho senátu, v němž bylo takové rozhodnutí vydáno.* Rozvrh práce představuje zákonný (§§ 41 – 45 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů [zákon o soudech a soudcích]) prostředek realizace ústavního práva na zákonného soudce dle ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozvrh práce je veřejný a mimo jiné se v něm stanoví složení jednotlivých senátů a rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u konkrétního soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení. Skutečnost, že podané žaloby jsou v souladu s tímto rozvrhem práce přidělovány senátu 30 A Krajského soudu v Brně proto sama o sobě nemůže zakládat podjatost členů tohoto senátu. Nelze též přisvědčit žalobci v tom, že u Krajského soudu v Brně dochází k machinacím s nápadem. Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené žaloby žalobce jsou přidělovány v souladu s transparentním a veřejným rozvrhem práce. V případech, kdy je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, je věc v souladu s výše citovaným ustanovením rozvrhu práce přidělena témuž senátu. Uvedené platí i pro případy, v nichž již dříve rozhodl krajský soud, a věc soudu napadla opětovně.

[12]. Žalobce uvedl, že členy tříčlenného senátu 30 A Krajského soudu v Brně jsou čtyři soudci, čímž má být založena jejich podjatost. Složení řečeného senátu však opět vyplývá z rozvrhu práce Krajského soudu v Brně a v žádném ohledu nemůže samo o sobě zakládat podjatost soudců ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s.

[13]. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal podjatost senátu 30 A Krajského soudu v Brně, ani jeho soudců Mgr. Milana Procházky, JUDr. Petra Polácha, JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jany Kubenové pro rozhodování ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 114/2013. Uvedení soudci proto nejsou z projednávání a rozhodování v této věci vyloučeni.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu